

Verf. 8. Versu 8. prædicat eam ab eo, quòd bestias ac feras deserti (nam metonymia est, *desertum* pro be-
stijs, desertum incolentibus) perterrefacit. Nam & hoc fit in tempestatibus. Quædam animantia se-
uiente tempestate saltus ac nemora linquunt, quædam prorsus præ nimio terrore emoriuntur. *De-
sertum Cades*, est illud in quo Israëlitæ morati sunt 40. annos: quod & alijs nominibus in Scripturis
vocatur.

Verf. 9. Versu 9. ad idem facit, quod dicit, *voce Domini ceruas ad parturitionem adigere*, videlicet perterrefa-
ctas tempestatum violentia. Et rursus potentiam flatus in eo prædicat, quod dicit *voce Domini des-
nudare sylvas*. Ramos enim & arbores quoq; dilijcit.

Verf. 10. Versu 10. celebrat potentiam Domini à multitudine aquarum, quas desuper instar diluuij effun-
dit. Quanquam quidam interpretantur de diluuiò Noæ, quemadmodum reliqua referunt ad cer-
tas historias, ad quas putant respexisse Dauidem. Mihi videtur simplicius, vt in genere illa intelliga-
mus, de consuetis cœli tempestatibus in quibus voluerit Dauid commendare, & ob oculos ponere
Potentiam Dei, quæ certè multò efficacius consideratur in quauis tempestate præsentis, quàm in il-
lis quò olim transierunt. Illud, *Dominus sedet rex in æternum*: hoc est, regnat in æternum, quasi summa-
am conclusionem adiecit.

Verf. 9. Illud in versu 9. *Et in templo eius quisq; dicit gloriam*: suspicionem mihi facit, Psalmum hunc à Dauide
ad hoc esse factum, vt sæuientib. tempestatibus illum decantarent in templo, collecta forsan id tem-
poris Ecclesia. Hinc etiam moris fuisse puto inter Christianos, vt conuenerint in vnum orandi gra-
tia ingruentibus tempestatibus. vnde relictum esse credo tinnitum campanarum, quo Ecclesia con-
uocari solet, qui iam in superstitionem abiit.

OBSER. In eo quòd toties repetit *voce Domini*, ista facere, quæ commemorauit (repetit autem illud
Et Psalm. *יהוה קרל יחרה* septies) & quod alibi, nempe *Psalmo 140.* tonitrua vocat, increpationem Dei: nos admo-
nemur, non tam considerare naturales tempestatum causas, quàm iræ diuinæ indicia. Scrutentur alij
148. *vocat i-* ex Aristotele causas harum rerum: nos audiamus Spiritum S. qui dicit *voce Domini* sua potentia
gnem, gran- ista efficere: id quod magis faciet ad propositum, nempe ad perterrefaciendas mortalium vtcunq;
dinè, & spi- sublimium mentes, quàm si studiosè inquiramus, quibus naturalibus rationibus ea fiant. Deploran-
ritum turbi- da est quorundam duritia plus quàm agrestis & ferina, qui tam euidenti potentia Dei nihil mouen-
nis, exequu- tur: cum illam agnoscant robustissimæ arbores, & syluestres feræ.
tores verbi
Domini.

DE TERTIO.

Verf. vlt. Quemadmodum hætenus superbis Mundi huius potentibus terribilem, ita iam po-
pulo Dei amicam & iucundam facit potentiam & gloriam Dei, dicens: *Dominus dabit fortitudinem po-
pulo suo, Dominus benedicet populum suum in pace.* Qd. Soletur ista Domini potentia populum Domini.
Nam ex eo quòd potens est, potest & suos corroborare, confirmare, & contra omnes aduersarios
tutari, quemadmodum & faciet. Nam ipse est qui populum suum fortem facit, ipse est qui benedicit, B
idq; in pace: hoc est qui dat populo suo, superatis hostibus, pacem, & vitam in pace securam, omnib.
bonis refertam. Hoc certè sub Dauide cœpit, & sub Salomone aliquandiu visum est. Commendat
ergo Dauid potentiam Dei in eo, quòd vires ac fortitudinem dare queat populo suo, contra omnes
hostes, à quibus impetitur, vt superatis hostib. pacificè queat & quietè viuere. qua de re est & *Psal.*
147. *Qui posuit fines tuos pacem, & adipe frumenti satiat te. Qui benedixit filiis tuis in te, &c.*

OBS. 1. Videmus ergo hoc loco, quomodo habeat animus pius, in tonante cœlitus voce Domini, pote-
statemq; suam exerente: qua de re vide *Psalm. 18.* pleraq;.

OBS. 2. Deinde videmus, vnde sit fortitudo contra hostes, & donum pacis. Dauid hîc sibi nihil adscribit,
non vocat se potentem & inuictum. Non dicit: Ego liberabo Israëlem, ego pacem istam superatis
hostibus acquiram, ego dabo Israëli vt pacificè olim agat, & in bonis delicietur. Omnia ista, tametsi
ipse bella gesserit, victoriamq; aduersus hostes tulerit, Domino tamen, non sibi adscribit: popu-
lumq; admonet, vt in eo potentiam Domini agnoscat, & illa nitatur. Nos Germani hodie multa præ-
sumimus de innata quadam bellandi fortitudine & dexteritate, qua confidimus victores nos omni-
um exterarum nationum esse posse, si in vnum conspiraremus. Deinde sunt qui gloriantur in po-
tentia Cæsaris, quem vocant inuictissimum. Quanto satius esset cum Dauide dicere: *Dominus dabit
fortitudinem populo suo, Dominus benedicet populum suum in pace.* Et: Non in fortitudine equi voluntatem
habebit, neque in tibijs viri beneplacitum erit illi. Beneplacitum est Domino super timentes eum,
& in eis qui sperant super misericordia eius. Proinde hodie experimur victoriam non esse in no-
stra, sed in Domini manu.

PSALMVS XXX.

TITVLVS.

PSALMVS CANTICI DEDICATIONIS
domus Dauidis

VERS. I.

*XALTABO te Domine, quoniam exaltasti me, nec gaudere fecisti inimi-
cos meos aduersum me.*

2. *Domine Deus meus clamaui ad te, & sanasti me.*

3. *Domine exaltasti e fouea animam meam, viuificasti me ab illis qui
descendunt in sepulchrum.*

4. *Psallete*